

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

02 iulie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Petru Ursache,

judecători – Ghenadie Nicolaev și Constantin Alerguș,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Radu Sîli, de inculpat și de avocatul acestuia, Tatiana Gaeva, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 noiembrie 2013, în cauza penală privindu-l pe

Meșcereacov Alexandr Grigori, *născut la 14 martie 1982, originar și domiciliat în mun. Chișinău, str. Ghiocilor 25.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 15.02.2011 – 14.06.2011;

Instanța de apel:

1) 15.07.2011 – 07.12.2011;

2) 30.05.2013 – 01.11.2013 (rejudicarea cauzei);

Instanța de recurs:

1) 23.10.2012 – 29.01.2013 (dispusă rejudicarea);

2) 27.05.2014 – 02.07.2014.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 14 iunie 2011, Meșcereacov Al. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 95 alin. (2) Cod penal (în redacția Legii din 1961), la 8 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond, *în fapt*, a constatat că Meșcereacov A., la 10 ianuarie 2002, aproximativ la ora 17:00, aflîndu-se la domiciliul său situat pe str. Ghiocilor, casa nr. 25 din mun. Chișinău, în timpul unei bătăi cu fratele Meșcereacov M., i-a aplicat ultimului multiple lovituri cu mâinile și picioarele peste diferite părți ale corpului, cauzîndu-i astfel leziuni corporale grave, în

rezultatul cărora Meșcereacov M. a decedat.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 95 alin. (2) Cod penal (în red. Legii din 1961), după semnele calificative, *vătămarea intenționată gravă a integrității corporale urmată de moartea victimei*.

Prin rechizitoriu lui Meșcereacov Al., i-a fost înaintată învinuirea în baza art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, *adică omorul unei persoane cu o deosebită cruzime*, însă instanța de fond a ajuns la concluzia de a reîncadra acțiunile inculpatului în temeiul art.95 alin.(2) Cod penal (în red. Legii din 1961), din motiv că din probele administrate și cercetate nu rezultă cu certitudine că inculpatul ar fi folosit un obiect contondent dur cu care ar fi lovit victima, în afară de mâini și picioare, or toate dubiile în probarea vinovăției urmează a fi interpretate în favoarea inculpatului.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către procuror și avocații Țurcan V. și Berlinschi M. în numele inculpatului.

3.1. Potrivit apelului declarat de procuror s-a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 88 pct.6) Cod penal (în redacția Legii din 1961) și în baza acestui articol să i se aplice sancțiunea de 18 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

În motivarea apelului declarat, acuzatorul de stat a menționat că instanța de fond eronat a dispus recalificarea acțiunilor inculpatului în baza art. 95 alin. (2) Cod penal (în red. Legii din 1961), dat fiind că pe parcursul judecării cauzei s-a constatat cu certitudine intenția inculpatului de a săvârși anume infracțiunea de omor cu o deosebită cruzime a fratelui său, pentru a lipsi familia de prezența acestuia și de comportamentul imoral al victimei, care mereu îi înjosea.

De asemenea, procurorul a menționat că, latura obiectivă a omorului se realizează prin uciderea unei persoane, *adică prin orice activitate ilegală care cauzează moartea unui om*. După cum s-a stabilit, inculpatul aplicându-i multiple lovituri în cap, care este organ vital, își dădea seama că atentează la viața persoanei și și-a dorit anume survenirea morții victimei. Acuzarea a susținut că timpul scurt de 2-3 ore în care a survenit decesul lui Meșcereacov M., indicat în concluziile din raportul de expertiză medico-legală și în sentință, dovedesc incontestabil intenția inculpatului de a-1 omorî pe fratele său și nu de a-i cauza vătămări corporale.

Totodată, acuzarea a menționat că deși la fața locului nu a fost depistat obiectul cu care inculpatul l-a lovit pe fratele său în cap, deoarece cercetarea a fost efectuată la a șasea zi după omor, în cadrul urmăririi penale toate persoanele audiate au indicat că Meșcereacov Al. l-a lovit pe Meșcereacov M. cu o halteră, conform raportului de expertiză - un obiect contondent dur, iar acesta era necesar reieșind din constituția

fizică a inculpatului și cea a părții vătămate - care era mai bine dezvoltat fizic.

3.2. În apelul declarat de avocații Țurcan V. și Berlinschi M., în interesele inculpatului, s-a solicitat casarea sentinței, rejudicarea cauzei și dispunerea achitării lui Meșcereacov Al., pe motiv că fapta nu a fost comisă de ultimul.

Apărarea a menționat că la baza condamnării inculpatului instanța de fond a pus declarațiile contradictorii ale singurului martor Suhari S., care contrazic cele relatate de inculpat și nu a combătut cu nici o probă versiunea apărării precum că tatăl inculpatului Meșcereacov Gr., ar fi comis infracțiunea de omor asupra fiului său Meșcereacov M., care l-a obligat pe inculpat să-și asume vina asupra sa.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 decembrie 2011 apelul procurorului și apelurile avocaților Țurcan V. și Belinschi M. au fost respinse ca nefondate, cu menținerea sentinței contestate, fără modificări.

5. În argumentarea soluției adoptate instanța de apel a reținut că, concluziile instanței de fond privind încadrarea acțiunilor inculpatului în baza art.95 alin.(2) Cod penal (în redacția Legii din 1961), corespund circumstanțelor stabilite, deoarece învinuirea înaintată în baza art. 145 alin.(2) lit. j) Cod penal (în redacția Legii din 2002), nu s-a confirmat, nefiind prezentate probe ce ar demonstra intenția inculpatului Meșcereacov Al., în comiterea omorului cu deosebită cruzime.

De asemenea, instanța de apel a menționat că au rămas necombătute concluziile instanței de fond expuse în sentință, precum că aplicarea loviturilor de către inculpat, nu au avut un caracter bine determinat de a cauza omorul fratelui Meșcereacov M., însă erau îndreptate spre a-i lua apărare tatălui - Meșcereacov Gr. și al calma pe fratele său. Existența acestei incertitudini a fost tratată în favoarea inculpatului și respectiv instanța de judecată a concluzionat că prin acțiunile sale intenționate Meșcereacov Al., a dorit cauzarea leziunilor corporale grave fratelui său, iar decesul victimei a survenit din imprudență.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, procurorul, inculpatul și avocatul Zmeu Al. în numele lui Meșcereacov Al., au declarat recursuri ordinare.

6.1. Potrivit recursului ordinar declarat de procuror, întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct.6) Cod de procedură penală, s-a solicitat casarea deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei, pe motiv că în cazul în care instanța de apel nu a fost de acord cu probatoriul administrat, adus de către acuzare în sprijinul învinuirii formulate în privința lui Meșcereacov Al. și a ajuns la concluzia menținerii sentinței, prin care au fost reîncadrate acțiunile inculpatului de la art. 145 alin.(2) lit. j) Cod penal, la art.95 alin.(2) Cod penal (în redacția Legii din 1961), instanța urma să dezvăluie această concluzie, expunându-și punctul său de vedere asupra fiecărei probe în parte, fapt ce nu a avut loc, fiind înfăptuită o apreciere eronată a probelor și circumstanțelor prezentei cauze.

Recurentul a opinat că în acțiunile inculpatului Meșcereacov Al. persistă elementele constitutive anume ale infracțiunii prevăzute de dispoziția art. 88 pct. 6)

Cod penal (în redacția Legii din 1961), iar reîncadrarea acțiunilor acestuia de către instanța de fond și ulterior preluată de către instanța de apel, în baza art.95 alin.(2) Cod penal (în redacția Legii din 1961), este vădit contrară legii și nefondată. Deși ambele instanțe de judecată, la adoptarea soluției, corect au stabilit că, anume inculpatul Meșcereacov Al., i-a aplicat părții vătămate Meșcereacov M., multiple lovituri de la care ultimul a decedat, însă nemotivat și eronat au încadrat acțiunile inculpatului.

6.2. Potrivit recursurilor ordinare declarate de inculpat la: 12.03.2012, 06.06.2012, 13.06.2012, 15.06.2012, s-a solicitat casarea deciziei instanței de apel, ca fiind ilegală, rejudecarea cauzei și dispunerea achitării sale, din motiv că dînsul nu a comis infracțiunea imputată, iar la baza hotărîrii de condamnare au fost puse doar declarațiile unui martor, cauza penală fiind examinată în lipsa sa, fapt prin care i s-a încălcat dreptul la un proces echitabil.

6.3. Avocatul Zmeu Al., în recursul declarat în numele inculpatului Meșcereacov Al., în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei penale, din motiv că în acțiunile inculpatului lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, mai mult ca atât, în momentul comiterii infracțiunii, ultimul nici nu era prezent.

La fel, apărarea a indicat că martorul Suhari S. a fost maltratat de către colaboratorii de poliție, pentru a depune mărturii împotriva inculpatului, iar martorul ocular Meșcereacov G., nici nu a fost interogat de instanțele de judecată, pentru a confirma nevinovăția fiului său, Meșcereacov A..

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 29 ianuarie 2013, s-au respins, ca inadmisibile, recursurile ordinare declarate de inculpatul Meșcereacov Al. și de avocatul Zmeu Al. în interesele ultimului și s-a admis recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Devder D., cu casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 decembrie 2011 și cu dispunerea rejudecării cauzei în privința lui Meșcereacov Al. de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Măsura preventivă în privința lui Meșcereacov Al. s-a menținut arestarea preventivă.

8. Pentru a pronunța această soluție instanța de recurs, referitor la recursurile ordinare declarate de avocatul Zmeu A., în interesele inculpatului Meșcereacov A., precum și de însuși inculpat, a menționat că recurenții invocînd pct. 8) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, nu au motivat recursurile în aspectul temeiului stipulat la punctul respectiv menționînd cu totul alte argumente. Nu a fost reținut argumentul, precum că inculpatul nu a săvîrșit infracțiunea incriminată și urmează a fi achitat, deoarece nerecunoașterea vinovăției nu echivalează cu achitarea acestuia, de vreme ce materialele cauzei, dovedesc indubitabil faptul că Meșcereacov Al. i-a aplicat fratelui său multiple lovituri pe diferite părți ale corpului, îndeosebi în cap, organ de

importanță vitală, în urma cărora victima a decedat.

Cu privire la faptul că martorul Suhari S. a fost maltratat de către colaboratorii de poliție pentru a depune mărturii false în defavoarea inculpatului Meșcereacov A., nu poate fi reținut, deoarece conform raportului de examinare medico-legală nr. 361 din 18.01.2002, la examinarea lui Suhari S. nu au fost depistate leziuni corporale.

În ceea ce privește recursul ordinar declarat de procuror, instanța de recurs a menționat că hotărîrea adoptată de instanța de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat de procuror și faptei săvârșite și s-a dat o încadrare juridică greșită.

Altfel spus, instanța de apel adoptînd soluția de respingere a apelului declarat de procuror, s-a limitat la o motivare insuficientă și contrară probatoriului administrat în cauză, or recurentul invocă probe concrete, care în opinia sa confirmă cu certitudine vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 88 pct. 6) Cod penal (în redacția Legii din 1961). Intenția de a săvîrși omorul, se deduce din următoarele împrejurări de fapt: folosirea mijloacelor apte de a produce moartea, locul sau regiunea corporală unde s-au aplicat loviturile, numărul acestora, intensitatea și repetabilitatea loviturilor ori a altor acte de violență exercitate asupra victimei, natura relațiilor dintre făptuitor și victimă, atitudinea făptuitorului după săvîrșirea faptei, ascunderea cadavrului victimei.

Totodată, s-a menționat că instanța de apel, la menținerea calificării acțiunilor inculpatului, în baza art. 95 alin. (2) Cod penal, nu a ținut cont de faptul că inculpatul a aplicat victimei multiple lovituri în cap, își dădea seama că atentează la viața persoanei și dorea anume survenirea morții, știind cu certitudine că victima, care consuma în continuu băuturi alcoolice, în cazul în care, va rămîne în viață, se va răzbuna foarte crunt, mai mult ca atît, după săvîrșirea faptei, inculpatul l-a îngropat pe Meșcereacov M. sub podeaua casei și toate aceste împrejurări, au determinat Colegiul penal să conchidă asupra necesității admiterii recursului ordinar declarat de procuror, cu casarea deciziei instanței de apel și dispunerea rejudecării cauzei în ordine de apel de către aceeași instanță în alt complet de judecători, deoarece eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

9. Rejudecînd cauza, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 noiembrie 2013, s-a admis apelul acuzatorului de stat, s-a casat sentința, cu pronunțarea unei noi hotărîri potrivit căreia Meșcereacov Al., a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, la 8 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

10. În argumentarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, cercetînd suplimentar probele administrate de instanța de fond și apreciindu-le din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, călăuzindu-se de propria convingere, s-a constatat următoarea stare de fapt.

Meșcereacov Al. la data de 10.01.2002, aproximativ la orele 17.00, aflându-se la domiciliul său din casa nr. 25 de pe str. Ghiocelilor din mun. Chișinău în timpul unei bătăi cu fratele său Meșcereacov M., i-a aplicat ultimului multiple lovituri cu mâinile și picioarele și cu un obiect contondent dur peste diferite părți ale corpului, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 125 din 25.02.2002, vătămări corporale grave, periculoase pentru viață, în rezultatul cărora Meșcereacov M. a decedat la fața locului în scurt timp. Apoi, inculpatul a îngropat cadavrul victimei sub podeaua casei și a plecat într-o direcție necunoscută, ascunzându-se de organul de urmărire penală.

În drept, acțiunile inculpatului Meșcereacov Al. au fost încadrate în baza art. 145 alin. (1) Cod penal după indicii - *omorul unei persoane*.

Astfel, instanța de apel a stabilit cert că aplicarea loviturilor de către inculpatul Meșcereacov Al. erau îndreptate spre a-i lua apărare tatălui - Meșcereacov Gr. și a-l calma pe fratele său Meșcereacov M..

Colegiul penal a reiterat că, latura subiectivă a infracțiunii de omor se exprimă prin intenție directă, și anume, infractorul își dă seama de acțiunile sale, că acestea atentează la viața persoanei și dorește survenirea morții sau o admite în mod conștient.

Prin urmare, inculpatul chiar dacă nu dorea moartea fratelui său, dar aplicându-i multiple lovituri cu pumnii și picioarele, probabil încălțat, pe diferite părți ale corpului, inclusiv în regiunea capului, unde și sunt depistate mai multe leziuni, trebuia să-și dea seama că în urma acestora pot surveni consecințe grave, inclusiv moartea persoanei care a fost lovită.

În ceea ce privește învinuirea adusă inculpatului de comiterea omorului calificat - cu deosebită cruzime, instanța de apel a statuat că aceasta nu este probată prin probele cercetate în ședința de judecată. Acuzatorul de stat în favoarea calificativului - deosebitei cruzimi, a invocat doar prezența multiplelor plăgi depistate la cadavru, ceea ce nu demonstrează intenția făptuitorului de a-i cauza suferințe deosebite victimei de ordin fizic sau psihic, care sunt intense, inutile și prelungite în timp. Cruzimea ca atare este inerentă oricărui omor, deoarece în momentul lipirii de viață victima simte dureri fizice și morale, dar omorul săvârșit cu o deosebită cruzime presupune o intensitate mult mai mare a acestor dureri, aceasta rezultând atât din metoda aleasă de făptuitor pentru a provoca suferințe deosebite, chinuitoare, cât și de alte circumstanțe. De exemplu, adesea, cauzarea unor multiple plăgi poate fi explicată prin forța fizică mai slabă a făptuitorului ori prin starea lui de agitație, incapacitatea lui de a evalua adecvat situația, opunerea rezistenței active de către victime ș.a..

Totodată, instanța a menționat că făptuitorul la săvârșirea infracțiunii de omor cu deosebită cruzime trebuia să fie conștient de faptul că-i provoacă victimei suferințe deosebite.

Mai mult, instanța de apel a specificat că învinuirea adusă persoanei trebuie să conțină expres mențiunea referitor la aceea prin ce se manifestă deosebita cruzime,

imputată făptuitorului, însă lecturînd ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriul în privința lui Meșcereacov Al., instanța a reținut că acestea nu conțin astfel de mențiuni, precum că el dorind și conștientizînd cauzarea suferințelor deosebite, a întreprins acțiuni în scopul omorului.

În consecință, colegiul a conchis că este dovedită vina inculpatului Meșcereacov Al. în săvîrșirea infracțiunii prevăzute art. 145 alin. (1) Cod penal în redacția Legii din 18.04.2002 și nu conform art. 88 Cod penal în redacția Legii din 24.03.1961, din motiv că sancțiunea acestei norme este mai aspră și prevedea o pedeapsă cu închisoarea pînă la 20 ani.

11. Împotriva deciziei instanței de apel au declarat recursuri ordinare procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Sîli R., inculpatul și avocatul acestuia, T. Gaeva.

11.1. Prin recursul ordinar declarat de procuror se solicită casarea deciziei instanței de apel din 01.11.2013 în privința lui Meșcereacov Al., cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată, deoarece eroarea judiciară nu poate fi corectată de instanța de recurs.

Recurentul critică soluția instanței de apel prin prisma excluderii calificativului cu deosebită cruzime, specificînd că instanța a apreciat eronat probatoriul administrat în favoarea învinuirii incriminate inculpatului prin rechizitoriu în acest aspect.

Acuzarea consideră că săvîrșirea omorului cu o deosebită cruzime se deduce din următoarele împrejurări de fapt: folosirea mijloacelor apte de a produce moartea, locul sau regiunea corporală unde s-au aplicat loviturile, numărul, intensitatea și repetabilitatea loviturilor ori a altor acte de violență exercitate asupra victimei.

Prin urmare, instanța de apel pripit a ajuns la concluzia că în acțiunile inculpatului lipsește calificativul „cu deosebită cruzime”, pe motiv că *„cruzimea ca atare este inerentă oricărui omor, deoarece în momentul lipirii de viață victima simte dureri fizice și morale, dar omorul săvîrșit cu o deosebită cruzime presupune o intensitate mult mai mare a acestor dureri, aceasta rezidînd atît din metoda aleasă de făptuitor pentru a provoca suferințe deosebite, chinuitoare, cît și de alte circumstanțe. De exemplu, adesea, cauzarea unor multiple plăgi poate fi explicată prin forța fizică mai slabă a făptuitorului ori prin starea lui de agitație, incapacitatea lui de a evalua adecvat situația, opunerea rezistenței active de către victimă ș.a.”*

Astfel, recurentul invocînd aspectele doctrinare, menționează că semnul unei cruzimi deosebite există în cazurile în care, înainte de a-i curma viața sau în procesul săvîrșirii omorului victima este supusă torturilor, schingiuirilor, batjocurii sau omorul a fost săvîrșit prin aplicarea față de victimă a unor suferințe deosebite, printre care și aplicarea unui număr mare de leziuni corporale.

Or, aplicarea unui număr mare de leziuni corporale peste cap, se consideră ca fiind o deosebită cruzime, fapt omis de instanța de apel.

De asemenea, acuzarea de stat nu este de acord cu soluția instanței de apel

privind aplicarea prevederilor art. 385 alin. (4) Cod de procedură penală, pe motivul că examinarea cauzei penale în instanțele de judecată a durat câțiva ani, reducând astfel termenul pedepsei, fără a motiva existența tergiversării examinării cauzei penale.

La acest capitol este necesar de menționat următoarele: cauza s-a aflat pe rol în instanța de fond începând cu data de 15.02.2011 pînă la 14.06.2011, în instanța de apel de la data de 15.07.2011 pînă la 07.12.2011, în instanța de recurs de la data de 23.10.2012 pînă la 29.01.2013 și repetat în instanța de apel de la data 30.05.2013 pînă la 01.11.2013.

În atare circumstanțe nu este clară opinia instanței de apel privind existența tergiversării examinării cauzei din vina instanței sau al acuzatorului de stat, iar inculpatul s-a eschivat de la răspunderea penală pe parcursul perioadei desfășurării procesului penal, pînă la extrădarea sa din Federația Rusă.

Instanța de apel, în sensul art. 414 alin. (3) Cod de procedură penală, era obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel, însă n-a respectat aceste prevederi legale și nu s-a pronunțat argumentat asupra motivelor indicate în apelul procurorului.

În drept, recurentul își întemeiază recursul pe prevederile expuse în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

11.2. Prin recursul declarat de avocata Gaeva T., în numele inculpatului din 30 decembrie 2013, se solicită casarea deciziei instanței de apel din data de 01 noiembrie 2013 în privința lui Meșcereacov Al., cu menținerea sentinței în vigoare, potrivit căreia inculpatul a fost condamnat în baza art. 95 alin. (2) Cod penal (în red. Codului din 1961), însă, totodată să se dispună reducerea pedepsei aplicate inculpatului de la 8 ani închisoare la 5 ani.

Recurentul invocă că decizia motivată a instanței de apel nu a primit-o, însă depune prezentul recurs exprimîndu-și dezacordul cu decizia instanței de apel, dat fiind că instanța nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel și nici nu a examinat apelul declarat de inculpat, ci doar cel declarat de procuror.

Faptele inculpatului au fost încadrate greșit în baza art. 145 alin (1) Cod penal, dat fiind că din materialele cauzei se constată cu certitudine că inculpatul a săvîrșit infracțiunea prevăzută de art. 95 alin. (2) Cod penal (în redacția Legii din 1961).

Ulterior, la 30 iunie 2014, avocata a depus încă un recurs suplimentar, prin care solicită trimiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, menționînd că din materialele cauzei rezultă că infracțiunea de omor a fost săvîrșită de tatăl decedat al inculpatului și nu de Meșcereacov Al., iar ultimul în baza art. 390 Cod de procedură penală, urmează a fi achitat.

În drept, recurentul își întemeiază recursul pe prevederile expuse în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

11.3. Potrivit recursului declarat de inculpat, acesta solicită casarea hotărârilor judecătorești în privința sa și dispunerea achitării lui în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, din motiv că nu este dovedită vinovăția lui în săvârșirea infracțiunii incriminate, iar în recursul suplimentar se solicită trimiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel.

Astfel, inculpatul menționează că hotărârile judecătorești adoptate în privința sa sunt ilegale, iar condamnarea lui în baza art. 145 alin (1) Cod penal este contrar dispoziției art. 10 Cod penal, care prevede efectul retroactiv al legii penale.

În continuare, în recursul suplimentar declarat de acesta inculpatul menționează că teoria acuzatorului de stat privitor la săvârșirea omorului de către acesta nu este probată, or faptul cauzării multiplelor lovituri în regiunea capului nu demonstrează intenția făptuitorului de a omorî victima și de a prevedea posibilitatea survenirii decesului acesteia.

Mai mult, inculpatul a menționat că decesul victimei a survenit după 2-3 ore de la aplicarea loviturilor, iar această circumstanță exclude intenția inculpatului de a-l omorî pe fratele său, întrucât dacă ar fi urmărit acest scop Meșcereacov Al., s-ar fi asigurat că victima a decedat pe loc.

Inculpatul opinează că la calificarea acțiunilor sale, instanța de apel nu a analizat elementele constitutive ale infracțiunii imputate acestuia și i-a încadrat eronat acțiunile sale în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, executînd astfel indicațiile instanței de recurs fără o analiză corespunzătoare și o motivare a soluției adoptate.

În drept, recurentul invocă că instanța de apel ar fi admis eroarea de drept prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală.

12. În conformitate cu prevederile art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, inculpatul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către partea acuzării, menționînd că recursul acestuia urmează a fi respins, ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece argumentele recursului sunt în susținerea agravării situației inculpatului și nu corespunde cerințelor art. 429 și 430 Cod de procedură penală.

13. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acestea sunt vădit neîntemeiate, pentru următoarele considerente.

Avînd în vedere că, la caz, sunt declarate mai multe recursuri ordinare, printre care se regăsește și cel declarat de procuror, Colegiul penal se va expune mai întîi în privința acestuia.

13.1. Astfel, potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Din conținutul recursului declarat rezultă că acuzatorul de stat invocă ca temei de drept pct. 6) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală. Pct. 6) menționat, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Acuzarea consideră că instanța de apel nu și-a argumentat corespunzător soluția sa privitor la recalificarea acțiunilor inculpatului, iar săvârșirea omorului cu o deosebită cruzime se deduce din următoarele împrejurări de fapt: folosirea mijloacelor apte de a produce moartea, locul sau regiunea corporală unde s-au aplicat loviturile, numărul, intensitatea și repetabilitatea loviturilor, precum și alte acte de violență exercitate asupra victimei.

În acest context, instanța de recurs amintește că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, acestea fiind atributul exclusiv al instanței de fond și al instanței de apel. Deci, Colegiul penal nu va examina criticile referitoare la greșita reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea încadrării juridice a faptelor săvârșite de Meșcereacov Al..

Așadar, referitor la criticile enunțate, instanța de recurs verificând materialele dosarului specifică că, judecând apelul, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptînd o soluție corectă de condamnare a inculpatului în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată a instanței de apel în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-au stabilit cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept și s-a ajuns la concluzia că inculpatul a săvârșit infracțiunea de *omor a unei persoane*.

Din actele cauzei se constată că, prin rechizitoriu Meșcereacov Al. a fost pus sub învinuire în baza art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, adică pentru săvârșirea omorului cet. Meșcereacov M., cu o deosebită cruzime.

Ulterior, prin sentință inculpatul a fost condamnat în baza art. 95 alin. (2) Cod penal (în red. Legii din 1961). Recalificarea acțiunilor inculpatului făcută de prima instanță a fost criticată de partea acuzării în instanțele ierarhic superioare și după rejudecarea cauzei prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 noiembrie 2013, s-a dispus admiterea apelului acuzatorului de stat, s-a casat sentința, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit căreia Meșcereacov Al., a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, la 8 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Asupra celor menționate, Colegiul penal verificând materialele cauzei în raport cu argumentele recursului, constată că instanța de apel, corect a apreciat probele administrate în cauză, ajungând la o concluzie întemeiată privind calificarea acțiunilor lui Meșcereacov Al. în baza art. 145 alin. (1) Cod penal.

Astfel, studiind materialele dosarului Colegiul penal conchide că instanța de apel just a statuat că, faptul decesului cet. Meșcereacov M., a fost cauzat în urma acțiunilor directe a inculpatului Meșcereacov Al., ceea ce se confirmă din declarațiile martorului Suhari S. precum și reieșind din:

- *procesul-verbal de examinare a locului infracțiunii din 16.01.2002 și planșele fotografice*, conform cărora cadavrul lui Meșcereacov M. s-a depistat sub podeaua șopronului situat în casa din mun. Chișinău, str. Ghiocilor 25 și de la locul faptei a fost ridicat un topor;

- *raportul de expertiză medico-legală nr. 125 din 25.02.2002*, potrivit căruia moartea lui Meșcereacov M. a survenit în rezultatul hemoragiilor intracerebrale, consecință a traumei cranio-cerebrale închisă. La examinarea medico-legală a cadavrului s-au depistat multiple plăgi contuze în regiunea piloasă a capului și pe față, echimoze pe față, revărsat hemoragie masiv în țesuturile moi ale capului, hemoragia subarahnoidană și subdurală, care se află în legătură cauzală directă cu decesul și în comun se califică ca vătămări corporale grave, periculoase pentru viață, de la care Meșcereacov M., peste aproximativ 2-3 ore a decedat la fața locului și care au putut fi produse prin lovire cu obiecte contondente: cu pumnii și picioarele, precum și cu orișice alt obiect contondent dur.

În continuare, Colegiul penal constată că, contrar prevederilor art. 281 alin. (2) și art. 296 Cod de procedură penală, acuzatorul de stat, în speța discutată, nu a adus învinuirea în aspectul în care a susținut-o pe parcursul judecării cauzei, și anume, că probele administrate demonstrează vinovăția lui Meșcereacov Al. în săvârșirea omorului premeditat cu o deosebită cruzime, or în învinuirea adusă acestuia, nu s-a specificat în ce constau aceste elemente calificative, *de deosebită cruzime*.

Nici în cadrul urmăririi penale, nici în ședințele de judecată a instanțelor de fond și de apel, acuzatorul nu a adus probe ce ar confirma prezența elementelor ce sînt caracteristice pentru omorul săvârșit cu o deosebită cruzime, însă, în actul de învinuire a lui Meșcereacov Al., acuzarea a descris doar mecanismul producerii leziunilor

corporale la victimă (aplicarea multiplelor lovituri în regiunea capului), fără a specifica în ce s-au manifestat acțiunile inculpatului, care ar permite de a deduce că omorul a fost săvârșit cu o deosebită cruzime. În atare circumstanțe, dat fiind că în actul de învinuire (rechizitoriu) partea acuzării nu a specificat în ce s-a exprimat deosebita cruzime pe care ar fi manifestat-o inculpatul.

În consecință, referitor la calificarea faptelor inculpatului în conformitate cu art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, așa cum a fost înaintată învinuirea, Colegiul penal consideră că în cadrul examinării cauzei aceasta nu s-a confirmat, iar fapta inculpatului corect a fost recalificată în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, pentru următoarele considerente.

La calificarea faptei în conformitate cu art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, adică la reținerea în calitate de circumstanță agravantă *săvârșirea infracțiunii de omor a unei persoane cu o deosebită cruzime*, acuzatorul de stat a ținut cont și s-a bazat doar pe multiplele lovituri aplicate de inculpat în regiunea capului cu pumnii și picioarele, precum și cu un obiect contondent dur.

Sub acest aspect, Colegiul penal menționează că prezența multiplelor lovituri în prezentul caz nu sunt suficiente pentru a reține în acțiunile inculpatului circumstanța agravantă a omorului - *cu o deosebită cruzime*, or pentru o atare calificare este necesar ca inculpatul la comiterea infracțiunii să-și dea seama de faptul că săvârșește infracțiunea cu o deosebită cruzime, să prevadă urmarea prejudiciabilă a faptei sale și să-și dorească în mod conștient survenirea acestei urmări manifestate prin cauzarea unor suferințe fizice intense victimei.

Conform art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal și practicii judiciare a Curții Supreme de Justiție, noțiunea de „*cruzime deosebită*” se îmbină atât cu metodele omorului, cât și cu alte circumstanțe care demonstrează manifestarea unei cruzimi deosebite de către vinovat.

Semnul unei cruzimi deosebite există în cazurile în care înainte de a curma viața sau în procesul săvârșirii omorului victima a fost supusă torturilor, schingiuirilor sau s-a săvârșit o batjocură asupra jertfei, sau omorul a fost săvârșit prin metoda, care cu bună știință vinovatului îi este îmbinată cu pricinuirea unor suferințe deosebite victimei (aplicarea unui număr mare de leziuni corporale, periculoase pentru viața, sănătatea victimei, utilizarea unei toxine cu acțiune chinuitoare, arderea de viu, înecarea, înăbușirea, lipsirea îndelungată de hrană, apă etc.).

Săvârșirea omorului cu o deosebită cruzime presupune în primul rând comiterea infracțiunii prin cauzarea unor suferințe fizice sau psihice intense, inutile, printr-o prelungire nejustificată a acestor suferințe în timp. De asemenea, la reținerea circumstanței agravante *cu o deosebită cruzime*, urmează a se ține cont de faptul că persoana făptuitorului la săvârșirea infracțiunii se evidențiază prin trăsături negative evidente, ferocitate, cruzime extremă, neîndurare, necruțare etc.

Cruzimea este inerentă oricărui omor, deoarece în momentul omorului, victima simte dureri fizice și morale, totuși, omorul săvârșit cu deosebită cruzime presupune o intensitate mult mai mare a acestor dureri, întrucât făptuitorul nu se mulțumește să curme viața victimei, dar îi prelungește agonia, torturînd-o, maltratînd-o, molestînd-o. Nu are importanță dacă deosebita cruzime a constituit singura cauză a decesului, este necesar ca deosebita cruzime să fi fost exercitată pînă la consumarea omorului.

Aprecierea cruzimii deosebite la săvârșirea omorului se poate manifesta prin cauzarea unor multiple lovituri (cînd există probe suficiente care dovedesc intenția de a comite omorul cu deosebită cruzime), însă atestarea uneia din metodele prezentate mai sus nu întotdeauna poate fi considerată expresie a cruzimii deosebite.

Astfel, adesea, cauzarea multiplelor lovituri poate fi explicată prin forța fizică slabă a făptuitorului ori prin calitățile vulnerante reduse ale mijlocului sau instrumentului de săvârșire a infracțiunii (care nu a fost ales special de către făptuitor). De asemenea, numărul loviturilor cauzate își poate găsi explicația în starea de agitație a făptuitorului, în incapacitatea lui de a evalua adecvat situația, în năzuința lui de a săvârși mai repede infracțiunea începută, luînd în considerație eficacitatea scăzută a metodei de comitere a infracțiunii, opunerea activă de rezistență de către victimă, superioritatea fizică a victimei sau alți asemenea factori. La fel, suferințele victimei nu vor fi deosebite, atunci cînd cauzarea multiplelor lovituri se realizează în toiu altercației și într-un interval de timp relativ scurt, cum a avut loc în cazul respectiv.

Or, instanța de apel a stabilit, că circumstanțele în care a acționat inculpatul, aplicarea loviturilor în regiunea organelor vitale cu intensitate și putere, denotă faptul că acțiunile lui au fost cuprinse de intenția de a cauza moartea lui Meșcereacov M..

Raportînd cele enunțate la circumstanțele cauzei, instanța de recurs relevă că conform raportul de expertiză medico-legală nr. 125 din 25.02.2002, potrivit căruia moartea lui Meșcereacov M. a survenit în rezultatul hemoragiilor intracerebrale, consecință a traumei cranio-cerebrale închisă, iar la examinarea medico-legală a cadavrului s-au depistat multiple plăgi contuze în regiunea piloasă a capului și pe față, echimoze pe față, revărsat hemoragie masiv în țesuturile moi ale capului, hemoragia subarahnoidană și subdurală, care se află în legătură cauzală directă cu decesul și în comun se califică ca vătămări corporale grave, periculoase pentru viață, de la care Meșcereacov M., peste aproximativ 2-3 ore a decedat la fața locului și care au putut fi produse prin lovire cu obiecte contondente: cu pumnii și picioarele, precum și cu orișice alt obiect contondent dur.

Prin urmare, Colegiul penal reține că moartea biologică a victimei a fost cauzată în urma acelor lovituri în regiunea capului, iar localizarea acestor lovituri demonstrează faptul că inculpatul a dorit survenirea rapidă a morții victimei, acesta nu și-a dorit crearea de suferințe inutile, intense și prelungite în timp a persoanei, or zona capului este o regiune vitală a corpului uman.

Aplicarea mai multor lovituri este justificată prin starea de agitație a făptuitorului, în incapacitatea lui de a evalua adecvat situația, or din materialele cauzei rezultă cu certitudine că înainte de săvârșirea infracțiunii între inculpatul Meșcereacov Al. și victima Meșcereacov M., au avut loc mai multe certuri în familie și ambii erau în stare de ebrietate alcoolică.

În consecință, instanța de recurs constată că probele administrate în cauză coroborează în ansamblu între ele, instanța de apel le-a apreciat prin prisma pertinentei, concludenței și utilităților lor, astfel încât se consideră că acestea dovedesc faptul săvârșirii de către inculpatul Meșcereacov Al., a infracțiunii de omor, însă nu cu o cruzime deosebită, ci infracțiunea de omor prevăzută de art. 145 alin. (1) Cod penal – adică *omorul unei persoane*.

La stabilirea cuantumului pedepsei, instanța de recurs menționează că instanța de apel i-a aplicat inculpatului o pedeapsă echitabilă, în raport cu fapta săvârșită și urmările provocate.

13.2. Cu privire la recursurile declarate de avocatul Gaeva T., în interesele inculpatului și cel declarat de însuși inculpat potrivit cărora în primul se solicită casarea deciziei instanței de apel din 01 noiembrie 2013 în privința lui Meșcereacov Al., cu menținerea sentinței în vigoare, potrivit căreia inculpatul a fost condamnat în baza art. 95 alin. (2) Cod penal (în red. Codului din 1961), însă, totodată să se dispună reducerea pedepsei aplicate inculpatului de la 8 ani închisoare la 5 ani, iar prin recursul suplimentar se solicită trimiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, menționându-se că din materialele cauzei rezultă că infracțiunea de omor a fost săvârșită de tatăl decedat al inculpatului și nu de Meșcereacov Al., iar ultimul în baza art. 390 Cod de procedură penală, urmează a fi achitat, aceleași solicitări fiind invocate și de inculpat și asupra acestora instanța de recurs relevă următoarele.

Așadar, Colegiul penal constată că avocatul susține două poziții diferite privitor la vinovăția inculpatului, și anume, în primul recurs solicită menținerea sentinței prin care Meșcereacov Al., a fost condamnat în baza art. 95 alin. (2) Cod penal (în red. Legii din 1961), cu redozarea pedepsei, iar în al doilea recurs, la fel ca inculpatul, solicită achitarea acestuia invocând că fapta nu a fost săvârșită de ultimul.

Contrar susținerilor recurenților, se apreciază că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii de omor premeditat al unei persoane prevăzută de art. 145 alin. (1) Cod penal, este dovedită indubitabil reieșind din probatoriul administrat și amplu analizat în hotărârea atacată.

Versiunea apărării precum că tatăl decedat al inculpatului ar fi săvârșit infracțiunea imputată lui Meșcereacov Al., a fost combătută prin probele administrate în cauză și rezultă și din declarațiile martorului Suhari S., astfel încât instanța de recurs conchide că argumentele expuse în textul recursurilor declarate sub acest aspect sunt vădit neîntemeiate, neavând nici un suport probatoriu.

În esență, analizând recursurile declarate se constată că partea apărării critică soluția instanței de apel din motiv că nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel și nici nu a examinat apelul declarat de inculpat, ci doar cel declarat de procuror după rejudecarea cauzei, iar faptele inculpatului au fost încadrate greșit în baza art. 145 alin (1) Cod penal, dat fiind că din materialele cauzei se constată cu certitudine că inculpatul a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 95 alin. (2) Cod penal (în redacția Legii din 1961).

Astfel, cu referire la cele menționate de recurent precum că, instanța de apel la judecarea apelului declarat nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, Colegiul penal menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută și a concluzionat corect că aceasta se circumscrie încadrării juridice în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, adică omorul unei persoane.

Reieșind din cele expuse supra, instanța de recurs conchide că instanța de apel a dat răspuns la toate argumentele invocate de apelant, specificând motivele pe care și-a întemeiat soluția adoptată. Or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

În continuare, referitor la pretinsa eroare invocată de recurent prevăzută de pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, adică situația când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, Colegiul penal amintește că pentru o atare concluzie, trebuie să se țină seamă de fapta săvârșită și cum aceasta a fost stabilită de către instanța de fond și apel, și dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corectă, iar dacă fapta s-a încadrat într-o altă normă penală, înseamnă că acesteia i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Însă, privitor la calificarea juridică a acțiunilor inculpatului instanța de recurs s-a expus în pct. 13.1. din prezenta decizie și, respectiv, reluarea argumentelor deja menționate nu este necesară.

Dar revenind la criticele recurentului, precum că după rejudecarea cauzei de către instanța de apel, aceasta nu s-a expus asupra apelului declarat de inculpat, se menționează că potrivit dispozitivului deciziei Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 29 ianuarie 2013, s-au respins, ca inadmisibile, recursurile ordinare declarate de inculpatul Meșcereacov Al. și de avocatul Zmeu Al. în interesele ultimului și s-a admis recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de apel Chișinău, Devder D., cu casarea deciziei Colegiului penal al Curții de apel Chișinău din 07 decembrie 2011 și cu dispunerea rejudecării cauzei în privința lui Meșcereacov Al. de către aceiași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Prin urmare, instanța de recurs a dispus rejudecarea cauzei doar în privința apelului declarat de acuzatorul de stat și a respins argumentele invocate de partea apărării, astfel încât la rejudecarea cauzei instanța de apel nu trebuia să revină la acestea, dar în conformitate cu dispoziția art. 436 Cod de procedură penală, urma să se pronunțe în limitele în care hotărîrea recurată a fost casată.

Călăuzitoare în acest sens sunt și prevederile din pct. 32) al Hotărîrii Plenului Curții Supreme de Justiție a RM din 30.10.2009, nr. 9 - Cu privire la judecarea recursului ordinar în cauza penală //*Buletinul CSJ a RM 5/4, 2010*, potrivit căreia se specifică că art.436 Cod de procedură penală fixează următoarele limite de care instanța de apel trebuie să țină cont:

- conformitatea cu decizia instanței de recurs, în măsura în care situația de fapt rămîne cea avută în vedere la judecarea recursului;

- respectarea limitelor în care hotărîrea a fost casată. Astfel, cînd hotărîrea este casată numai cu privire la unele fapte sau la unele persoane ori numai în ceea ce privește latura penală sau civilă (cerere parțială), instanța de rejudecare se pronunță în limitele în care hotărîrea a fost casată.

În speță, instanța de apel a respectat rigorile legii procesual-penale în acest sens și s-a încadrat în limitele rejudecării cauzei expuse mai sus, iar criticele recurentului în acest aspect sunt vădit nefondate.

În consecință, față de toate argumentele expuse, se constată că nu sunt incidente cazurile de casare a hotărîrii instanței de apel prevăzute în art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală, din care motive recursurile se declară inadmisibile.

14. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Radu Sîli, de inculpat și de avocatul acestuia, Tatiana Gaeva, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 noiembrie 2013, în cauza penală privindu-l pe Meșcereacov Alexandr Grigori, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 23 iulie 2014.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Ghenadie Nicolaev

Constantin Alerguș